

Kvetná nedeľa B

28. marca 2021

Mk 14, 1 – 15, 47

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešnou „kvetnou“ nedeľou začíname sláviť Veľkú noc, presnejšie povedané Veľký týždeň Ježišovho utrpenia a zmŕtvychvstania. V tomto týždni si vo štvrtok pripomenieme ustanovenie Eucharistie a Ježišov odkaz lásky, v piatok jeho kríž a pochovanie a zakončíme ho budúcu nedeľu nadránom - oslavou Ježišovho vzkriesenia.

Dnešná tzv. „kvetná“ nedeľa v sebe skrýva viacero paradoxov. Na jednej strane je – podobne ako každá nedeľa - dňom oslavy Pána: cez Ježiša oslavujeme stvorenie - osobitne siedmy deň stvorenia – deň, ktorý je zasvätený Bohu a jeho oslave. Dnes pri liturgii ale zároveň počúvame pašie, príbeh Ježišovho utrpenia, ktoré nás odkazujú na Veľký piatok – na deň naplnený bolesťou, smútkom. Toto striedanie pocitov v dnešnej liturgii podčiarkuje aj úvodná spomienka Ježišovho vstupu do Jeruzalema, keď zástupy mu volali na slávu Hosanna.

Kresťanstvo nám pripomína, že v živote všetko nadväzuje na seba, aj čas samotný nie je možné chirurgicky presne rozdeliť. Naše delenie na minulosť, prítomnosť a budúcnosť nepredstavuje nejakú nepriechodnú hranicu, aj tu má všetko svoj súvis – má svoj predsah v minulosti i predsah do budúcnosti.

Rovnako pašie, ktoré dnes počúvame, nie sú len izolovaným príbehom Ježišovho utrpenia, ale odkazujú nás na celkový Ježišov príbeh, celkové poslanstvo Biblie, aj poslanstvo stvorenia. Najintenzívnejšie to pripomína štvrté, Jánovo evanjelium, ktoré hneď v úvode spomína stvorenie sveta a Ježiša predstavuje ako vtelené božie Slovo. Na počiatku bolo Slovo, ktoré bolo u Boha a Ono prináša pravé svetlo plnosti: Slovo, ktoré osobitným spôsobom chce naplniť posledný, siedmy deň stvorenia, deň oslavy Boha. Zároveň Jánovo evanjelium pripomína aj Božieho Ducha, ktorý dejinami kráča spolu s nami, pomáha nám našim životom nadväzovať na Ježiša Krista, žiť jeho odkaz. Pašie v nás nechcú vzbudiť len emóciu, súcitiť s trpiacim Ježišom, ako sa o to kedysi snažil film Mela Gibsona. Skôr nám pašie pripomínajú celok Ježišovho príbehu, v ktorom utrpenie nebolo izolované – ale prepojené: aj s utrpením i radosťami iných ľudí. Ježiš ako vtelené božie slovo, ktoré prinieslo svetlo celému svetu, sa ani v utrpení neocitol izolovaný, jeho kríž nepredstavuje izolovaný boj so zlom, ale aj na kríži zostáva spojený s nami ostatnými ľuďmi i s nebeským Otcem.

Napriek tomu, že na kríži cítil krajnú duchovnú bolesť a volá „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil“, zároveň myslí aj na ostatných ľudí: odpúšťa svojim mučiteľom, komunikuje so spolu-odsúdenými, oslovuje svoju matku i obľúbeného učeníka, ktorý pod krížom stál vedľa matky. A zároveň Bohu – Otcovi zveruje svojho ducha. Môžeme preto povedať, že aj vo chvíli opustenosti bol Ježiš spolu s ostatnými. Jeho smrť nebola len rezignáciou, ale kladením, prinesením obety. Táto obeta nebola len trpnou obetou, ako kedysi bývalo obetovanie obetného zvieratá, bol to skutok Ježiša, ktorý v tomto slobodnom skutku sa stal aj obetujúcim a zároveň aj slobodne obetovaným.

Príbeh pašíí je nepriamo výzvou pre nás, aby sme si cez Ježiša i my viac uvedomili spoločenstvo nielen s ním, ale aj s inými, spoločenstvo, ktoré vytvárame v príbehu stvorenia, príbehu života na tomto

svete. Ak je aj dnes v našom svete priveľa utrpenia a nespravodlivosti a my chceme v mene Ježiša s touto nespravodlivosťou a s utrpením bojovať, ani my by sme nemali ostať osamotení, izolovaní. Naopak, máme hľadať spoločenstvo s inými, máme aj hľadať na spoločenstvo s druhými. Pretože mnohé nespravodlivosti ani nie je možné prekonať individuálne, keďže majú spoločenský kontext.

Pašie nám pripomínajú, že ani v našom živote sa nedá oddeliť utrpenie od radosti, rozum od skutku, deň od noci: jedno býva spojené s druhým. Tak ako to pripomína dnešná liturgia: Ježiš napĺňa oslavu Boha svojim utrpením. Vytvára oblúk od posledného siedmeho dňa stvorenia k prvému dňu kresťanského týždňa.

Viliam Arbet